

faa Forhold, der medfører, at en arbejdsløs ikke kan faa Understøttelse. Hvis han er saa vanskelig for sine Medarbejdere at arbejde sammen med, saa de ikke kan være tjente med ham, og han af den Grund bliver afskediget, kan han ikke faa det; hvis han er drikfældig og af den Grund ikke har Arbejde, idet ingen Arbejdsgiver kan være tjent med ham, kan han ikke faa Understøttelse, ligesom det, at han selv har forladt Arbejdet, aldrig kan berettigge ham til Understøttelse. Det skal være saaledes, at hans Arbejdsløshed ikke paa nogen som helst Maade kan tilskrives ham selv, hverken hans Opførsel eller hans Ulyst til Arbejde eller noget Forhold, der staar i Forbindelse med dette. Det maatte man altsaa overlade til Arbejdsanvisningskontorerne at føre den fornødne Kontrol med. De skulde have Ansvar for, at de paagældende virkelig var berettigede til at faa Arbejdsløshedsunderstøttelse i Henhold til Loven om Arbejdsløsheds-kasserne, og Arbejdsløsheds-kasserne blev derefter, forstaar jeg, kun Kassererkontorer, der i Henhold til modtagne Meddelelse havde at udbetale til de paagældende Medlemmer. Det vil blive et meget stort Arbejde, man paa den Maade vil paalægge Arbejdsanvisningskontorerne. Jeg siger ikke, at det ikke kan udføres, for jeg havde nær sagt, at alt kan udføres, naar man vil ofre de fornødne Penge paa det; men jeg kan ikke erkende, at det skulde blive billigere og heller ikke bedre end det, vi nu har. Dette at flytte fra Arbejdsløsheds-kassens Bestyrelse over til Arbejdsanvisningskontorerne Undersøgelsen af samtlige de Forhold, der betinger, at der kan udbetales Arbejdsløshedsunderstøttelse, det medfører et meget betydeligt Arbejde for disse sidste, og det kan ikke gøres, før vi har Arbejdsanvisningen organiseret.

Jeg gør dernæst opmærksom paa, at det enkelte Arbejdsanvisningskontor jo vil faa Meddelelser eller Ansøgninger om Arbejde, hvad man nu vil kalde det, fra Arbejdere i en Mængde forskellige Fag, Arbejdere, der er blevet arbejdsløse i Landets forskellige Byer. Der skulde altsaa træffes en Ordning med Hensyn til, hvor de paagældende nu hører hen. Jeg gaar ud fra, at man ikke kan tænke sig den Mulighed — det turde jeg i hvert Fald ikke —, at der blot i alle vore Købstæder og endnu mindre i alle vore store Stationsbyer vil kunne oprettes statsanerkendte Arbejdsanvisningskontorer. Man maatte da have

en Ordning, hvorefter det vidstes, hvilke Arbejdsanvisningskontorer der indenfor det lokale Omraade havde at føre Kontrollen med, at de paagældende Arbejdere var blevet arbejdsløse under Forhold, der berettigede dem til at hævde deres Arbejdsløshedsunderstøttelse. Det vilde sikkert være en stor Lettelse for Arbejdsløsheds-kasserne og bidrage mægtigt til, at deres Administration vilde blive betydelig billigere; men Arbejdsanvisningskontorerne vil ikke i den Grad kunne føre Kontrollen. Thi det maa vel erindres, at medens hver Kasse for sig kun skal føre Kontrol med sine egne Medlemmer i det bestemte Fag, skal hvert enkelt Arbejdsanvisningskontor gøre det for alle de Medlemmer, der i en By maatte være i samtlige 53 Arbejdsløsheds-kasser. Medens Arbejdsløsheds-kassens Bestyrelse har de til det paagældende Fag hørende, vil Arbejdsanvisningskontoret have baade at føre Kontrol med, undersøge og korrespondere om Medlemmer hørende til alle Fag og fordelte paa en Mængde forskellige Kasser. Jeg tror, at den af mig foreslaaede Maade er langt den simpleste, hvorefter der altid gives Meddelelse fra Arbejdsløsheds-kassen til Arbejdsanvisningskontoret, og hvorefter de paagældende dermed er anmeldte som arbejdssøgende — det skal de finde sig i —, og hvor der hver eneste Dag, naar der bliver anvist noget Arbejde til Arbejdere, der staar paa de mange Lister — desværre er der jo Tale om mange Fag —, bliver telefoneret til den paagældende Kasse, at nu er der anvist Arbejde til den, der staar som Nummer det og det paa Listen. Det er langt den simpleste Maade, og den er, synes jeg, fuldt ud tilfredsstillende i Retning af Kontrol og ogsaa den billigste. Der er for mig ingen Tvivl om, at vi derigennem paa en tilfredsstillende Maade vil kunne naa den Kontrol, som ogsaa jeg gerne vil have ført med Arbejdsløsheds-kasserne, og som Kasserne selv i allerhøjeste Grad er interesserede i. For det er en stor Misforstaaelse, hvis man tror, at Arbejdsløsheds-kasserne har noget som helst Ønske om paa underfundig Maade at kunne tilsnige sig et vist Bidrag fra det offentlige og paa en eller anden Maade blande sig i Arbejdsstridighederne. Nej, de Bidrag, de paagældende selv skal betale, er en saa stor Part — og vil herefter blive en endnu større Part — af den samlede Arbejdsløshedsunderstøttelse, at det vilde være mærkelige Mennesker, om de var interesserede